

Vychází 1., 10., 20. každého měsíce o 10. hod. Expedicí se nachází v obchodnictví musikalí k „Beethovenu“ u Roberta Veita v Nových alejích č. 116. Kdo všechna čtyři čtvrtletí odebere, obdrží praemii.

DALIBOR.

Předplácí se: čtvrtl. 1 zl. půll. 2 zl., celor. 4 zl. rak. č. S poštou: čtvrtl. 1 zl. 15 kr., půll. 2 zl. 30 kr., celor. 4 zl. 60 kr. rak. čísla. Pro státy německé: půlletně 1 tol. 10 nov. gr., celoročně 2 tol. 20 nov. gr.

Hudební časopis s měsíční notovou přílohou a s roční praemií.

Odpovědný redaktor:

Emanuel Meliš.

10. března.

Nakladatel:

Robert Veit.

Slovo o skladbách pro cello Jana Štastného.

Podává Jiří Herbert. *)

Přišed z Angličan v záležitostech pozůstalosti českého skladatele Theod. Krova do Čech, do této světově známé hudební vlasti, seznámil jsem se v Praze s některými českými hudebníky, maje za to, že mne s výtečnými skladbami *starších českých komponistů* seznámí; avšak zklamal jsem se velice. Prázští hudebníci jsou, jak jsem se často přesvědčil, obratní virtuosové; ale o důkladném vzdělání literním a hudebním není ani řeči. Vědí sice mnoho o skladbách cizích skladatelův, toliko o skladbách domácích skladatelův málo neb ničehož. A co jest toho příčinou? Nevšímají si ani kněh ani časopisů do jejich oboru sahajících. Tázaje se jednoho cellisty, zdaž zná komponistu *Jana Štastného*, dostal jsem za odpověď: „Ano, znám, je to knihář Štastný, ale pochybuju, že něco komponoval.“ Tato nevědomost urazila mne velice; neboť *Jan Štastný*, tento velikán v oboru skladeb pro cello je ve Francii, a v Angličanech tak znám a vážen jako by se v oněch zemích narodil. A s podobnými nemotornými odpověďmi některých Pražských nedouků potkal jsem se za mého pobytu v Praze častokrát. Avšak mně co cizinci nepřisluší, hudebníkům českým vadu tuto vytýkati; toliko to podotknu, že má Praha mnoho hudebních ústavů, u př. *konservatorium*, kdež zajisté důkladného literního i hudebního vzdělání dosíci a *dějepis české hudby* se naučiti možná **)

*) Pan *Jiří Herbert*, Angličan a přítel našeho výtečného *J. T. Krova*, podal nám tento článek původně v anglickém jazyku, jež zde *doslovně* v překladu sdělujeme. Pan *Jiří Herbert* byl, jak jsme se mnohokrát přesvědčili, na slovo vzatý *varhaník* a obratný hráč na cello. Slyšeli jsme ho zde častokrát; přednášel duetta od *J. Štastného* s mladým, nadějným cellistou s hlubokým citem a výrazem. Red.

**) Klamete se, drahý pane! V konservatoriu Pražském a také v jiných hudebních ústavech není o *„dějepis české hudby“* ani zmínky. Přednášit se sice v konservatoriu *dějepis hudby*; avšak jen *všeobecně* a *povrchně*; o českých starších skladatelích nedozví se žák ničehož. Avšak jak může se

Zaběhl jsem daleko; nuže nyní několik slov o Štastném:

Jan Štastný, Čech, byl bez odporu největší skladatel pro cello, který kdy živ byl; bohužel jen, že jeho skromné a ustraněné postavení mu koncerty pro cello s průvodem orchestru psáti zabraňovalo. *J. Štastného* největší zásluhy spočívají v znamenité kráse jeho melodií, jeho původnosti, figuraci a variaci. Nedáť nikde a nikdy ani ve svých „*Petites piéces*“ (Malé kousky) žádného přístupu nějakému druhu všednělosti ani té nejmenší opětovnosti. A v skutku co se posledního punktu týče, slyšel jsem mnohokrát výrok, že jeho 12 koncertantních duett jsou tak od sebe rozdílné, jako kdyby je 12 rozličných skladatelův bylo napsalo. Ze skladeb *J. Štastného* vane hluboký duch, jsouť uměle, časem i kontrapunkticky zosnovány a zpracovány; vynikají mimo to vysokým vzletem a ušlechtilými nápěvy.

Je to pamětihodné, že málo učňů, kteří se *Štastného* skladby znáti a oceniti naučili, trpělivost má, Rombergovy skladby studovati.

Jeden z nejlepších nynějších virtuosů a skladatelů pro tento nástroj, *F. Battanchon* (vysl. *Batanšon*) odvětil jistému dilettantu, jenž si mu stěžoval, že ho Rombergovy skladby nudí: „*Monsieur, une fois, que l'on s'est enthousiasmé pour Štastný, l'on n'aime presque jamais*

očekávají od konservatoria dějepis české hudby, když se ani žáci v materském (českém) jazyku nevyučují! A přec je mezi 100 chovanci konservatoria sotva deset Němců! Vysoká vláda naše nařídila ve všech c. k. školách vyučování českého jazyka a slavná jednota k zvelebení hudebního umění v Čechách nenahlídla dosud užitečnost, důležitost a co díme, nutnost českého jazyka v konservatoriu! Jak snadno by se žáci německému jazyku, jenž zajisté potřebný jest, naučili, kdyby se jim přednášel na základě českého jazyka? A jak snadno by se našel učitel české řeči, jenž by za levný peníz v konservatoriu přednášel. Ano, já sám bych se uvolil zdarma české řeči v konservatoriu vyučovati. Ale dosti o tom; nechci bolavé rány zdejšího konservatoria ještě více odhalovati, promluvím o nich jindy a kojím se prozatím nadějí, že slavná jednota k zvelebení hudebního umění v Čechách, tyto rány, kteréž u vyučování zpěvu, harmonie, violoncella se patrně jeví, posnendhla zahojí.

Redaktor.

B. Romberg.“ („Pane, jak mile jest někdo pro Šťastného nadšen, nežádá si více Romberga.“)

Franchomme počíná u svých žáků s Rombergem a končí se *Šťastným*. T. Krov, znamenitý to pěvec, slyšel a hrál skladby J. Šťastného několik měsíců před svou smrtí; avšak žádná slova nemohla jeho obdivování se *Šťastnému* vyjádřiti. Jmenoval ho „*Beethovenem cella*“ a chodíval denně do domu svého přítete, by s ním duetta Šťastného hráti mohl; až konečně slabost mu to činiti nedovolovala.

A nyní, je-li vše podstatné, co jsem o J. Šťastném řekl, nuže, jak to přichází, že v poměru k jiným skladatelům neznámý, ano zapomenutý jest? Je to snad proto, že jeho skladby znova nevyšly a mezi starými musikaliemi v zaprášených přihradách hledány býti musí aneb že za jeho času dokonale oceněny nebyly? To jsou otázky, které mi zodpovídati nesluší; avšak žádám všechny, kteří ještě skladby Šťastného neznají, jimi se opatřiti. Najdouť v nich kusy všech stupňů těžkostí, avšak všechny jsou *čarokrásné*, vždy *svěží* a co *Vesna nové*. Připojuju zde seznam děl *Jana Šťastného*, jak dalece se na ně pamatuju:

12 *Petites pieces*, vlnadné pro začátečníky.

6 *Pieces faciles*, dediées a M. Bolongaro.

6 „ „ „ „ op. 5.

6 „ „ „ „ op. 11.

2 *Sonates* op. 2. Tyto sonáty jsou na nejvyšší dokonale co do způsobu a těžkosti. Jsouť koncertní.

3 *Duetta* (op. 6) těžké — 3 *duetta* (op. 8) méně těžké — 6 *Duett* (svému bratru věnovaných) těžké.

Air et Variations s rondem do A.

„ „ „ „ neb *Andante*, dle mého zdání do F.

Concertino. Tyto tři poslední skladby jsou s průvodem kvartetta.

Divertissement pro cello, solo, violu a bas, věnované Pařížskému konservatoriu.

Trio pro tentýž nástroj, věnované princí Walešskému, napotomnímu králi Jiřímu.

Toto poslední vytištěno jest v Londýně a já vím toliko o jednom exempláři a týž se nachází u mého bývalého profesora. Práví se, že je to *mistrovské dílo J. Šťastného*.

Konečně musím ještě podotknouti, co o Šťastném Schillingův „*Universal-Lexikon der Tonkunst*“ praví: „*František* aneb *Jan* (nejsme s to rozhodnouti, kteréž z těchto obou jmen pravé jest) narodil se okolo r. 1774 v Čechách a přišel r. 1800 do orchestru (kam?). Od r. 1814 až 1820 vyšlo od něho několik dobrých skladeb pro cello pod příjmením „*Šťastný*“, též písně a větší část jich pod jmenem „*Jan*“; náležejíť bez pochyby mladšímu synu Jana Šťastného výtečného, hautboisty v Praze.

Jsou to duetta, variace atd., v *ušlechtilém, ryzém* slohu a jsou nástroji *úplně přiměřené*.“ Dle mého vědomí byl Jan *Šťastný* člen orchestru ve Frankfurtě n. M.

Návod ku zpěvu, ohledem na národní školy.

Podává J. L. Zvonař.

(Pokračování.)

Mezihry (*intervally*).

Zároveň co dítky zpívají škálu na svrchu uvedený způsob, předvezmi učitel opakování trojzvuků, jimž se dítky již z prvu více podle sluchu naučily, a sice jen velkých na I. (*c e g*), IV. (*f a c a*), V. (*g h d*) stupni, a spoj s tím učení *mezer* (*intervallů*).

Mezerou sluje vzdálenost, jež se mezi dvěma tony nachází. Mezery nabývají jména podle čísel; druhý ton, jenž v diatonické stupnici *) prvním nejblíže leží, sluje *družice* (sekonda); třetí *třetice* (tercie); čtvrtý *čtvrtice* (kvarta); pátý *pětice* (kvinta); šestý *šestice* (sexta); sedmý *sedmice* (septima); osmý *osmice* (oktáva); tak jest tedy C-škále *d* družice, *e* třetice, *f* čtvrtice, *g* pětice, *a* šestice, *h* sedmice, *c* osmice.

Všecky tyto *intervally* musí se naučit dítky čistě a jistě zpívat. Sekonda *c-d* nebude mít pro dítky žádných těžkostí, jelikož jim již ze škály známa jest. Rovněž tak terce *c-e* a kvinta *c-g*, které již v trojzvuku přišly. Po těch přijde nejlehčí oktáva, pak sexta a posléze kvarta. Septimu *h* prozatím opomeneme, an přichází vůbec zřídka kdy, a v národním zpěvu snad nikdy. O malé septimě přijde později.

Způsob, jímž by se daly uvedené *intervally* dítkám lehce vpravit, jest asi tento: začne se trojzvukem *c e g* a vystoupí se až k oktávě *c*; dítky se vybědnou, aby zkusily vynechat *e* a zpívaly jen *c g c*; podařilo-li se to, vynechají ještě *g*, čímž zbyde jen oktáva *c-c*, kterouž učitel několikráte opakovat nechá. Chtěje učitel vpravit *sextu*, vrátí se k trojzvuku *c e g c* a dá vynechat první ton *c*; tak zbydou tony *e g c*, v nichž sexta *e c* obsažena jest a objeví se, vynechá-li se prostřední ton *g*. Tím způsobem se obdrží ovšem sexta, však ne taková, jaká jest ve škále obsažena. Škála obsahuje totiž *velkou* sextu, *e-c* jest ale *malá*. Malá sexta jest ale snažší k dovedení a zdaří se začátečníkům ve zpěvu lépe nežli *velká*, již později jinou cestou

*) Dítky znají jen stupnici (*c d e f g a h c*) a nepotřebujou vědět, že sluje diatonická, ani že stává jakés chromatické. Výrazu „*diatonická*“ jsme položili jen proto, abychom předešli nedorozumění, které by při určení sekundy povstát mohlo, kdeby snad mnohý *cis* neb *des* co tonu *c* nejbližší za sekundu považoval.

docílíme. Kvarty se domůže, vynechá-li se z tonů *e g c* spodní ton *e*. Pro docilení velké sexty vystoupí nad oktávu trojzvuku o tercii (*c e g c e*), a vynechá se nejprv *c* napotom *e*; v tonech *g c e*, jež zbudou, jest obsažena velká sexta *g e* a objeví se vynecháním prostředního tonu *c*.

Máme za to, že jest tato cesta lehčí a jistší k naučení se hlavním intervallům, an se opírá sluch na harmonii, jež každému více než škála vrozena jest. Škála se neozývá v přírodě tak zřejmě jako harmonie *c e g c*, a protož k tomu více času a více cvičení třeba, naučit se škálu dobře a čistě zpívat, než uvedenou harmonii. Mnoho-li úsilného cvičení třeba jest, než dovede mnohý žák zpěvu čtvrtý, šestý a sedmý ton čistě zazpívat, ví snad každý, kdož se vyučováním zpěvu zabýval.

Poznámání. Jsouť tony tyto tak choulostivé, že v starých písních národních zřídka přicházejí, anž v stupnici Indů docela chybí.

Pročež myslíme, že jest učení intervallům tím způsobem, kde se od prvního stupně k žádoucímu intervallu přecházeť dáva, vůbec více pracné a alespoň u některých žáků méně jisté.

Ostatně nemyslíme, aby se tento způsob opomenul, než přejeme si, aby se později předsevzal.

(Pokračování.)

Václav Em. Horák.

Stručný životopisní nástin. Podává redaktor.

(Pokračování.)

Jak dlouho svůj hlas podržel, a to trvalo až do jeho 18 let, byl úplně kryt; avšak když u něho nastala změna hlasu a nějaký čas na to, byl na skromničkou stravu odkázán; neboť jeho rodiče nemohli ho podporovati, leda že mu časem bochníček chleba poslali. Mezi tím absolvoval gymnasium a vstoupil dle tehdejšího studijního plánu do filosofie. Co fysik dostal se k jistému řediteli kanceláře za domácího učitele hudby, kdež tři leta setrval. Absolvovav filosofii, studoval dvě leta práv.

Mezi tím časem, t. j. po 4 leta hrál každou neděli a svátek v chrámě u sv. Trojice na varhany pod Františkem Kolečovským, jenž spolu k nejvýtečnějším varhaníkům a ředitelům kůru v Praze náležel a jenž pravidelně toliko mše od F. Brixioho, Tummy, Caldary atd. při jednoduchém provedení provozoval.

Až dotud byl Václav Horák, ačkoliv jen dilettant, co dosti obratný varhaník znám a Vitásek sám pozval ho jednou při své slavnosti, by u něho na varhany hrál. Horák neměl dosud žádných značných vědomostí v harmonii. Při svém hudebním vzdělání měl Václ. Horák

zvláštní nehodu. By se dobře a pravidelně praeludovati naučil, žádal znamenitého a toho času nejvýtečnějšího varhaníka Kuchaře, by mu v tomto oboru řádné navedení poskytl; avšak již po druhé lekci onemocněl Kuchař a — zemřel.

Máme za to, že sotva desátý díl chovanců varhanické školy dobrodiní ocenili zná, jehož se mu vědeckým vyučováním a varhanní hře bezplatně dostává; neboť za oněch časů tajnětkoval výtečný varhaník svou hru, a každý začátečník musel takřka tajným posloucháním jí se dopiditi. Bez klíče návodu, musel vždy tápati po tmě.

Horák jsa puzen k hudebnímu vzdělání žádal tedy Diviše Webra, tehdejšího ředitele konservatoria, by ho za žáka přijal; avšak tento nemaje času nemohl jeho přání vyhověti. Taktéž se vedlo Horákovi u Vitásky.

I stalo se jednou, že mu již řečený Kolečovský radil, by si dílo „Türk's Anweisung zum Generalbass“ (Türkův návod ku generálnímu basu) zaopatřil.

Až posud nevěděl Horák, že stává theoretických děl o hudbě. Nyní zahlobiv se do spisu Türkova, pilně jej prostudoval. Jelikož se ale Türk na jiné hudební spisy odvolával, seznámil se tím způsobem Horák poznenáhla se všemi děly v oboru tomto. Co nemohl koupiti, studoval v cis. knihovně. Šťastná náhoda vrhla mu do rukou dílo „Voglers Handbuch zur Harmonielehre sammt Notentafeln“ (Voglerova příruční kniha k nauce o harmonii i s notovými tabulkami). Něco později zapůjčil mu Vitásek Fuxovo dílo „Gradus ad Parnassum“, načež pak Albrechtsbergerův a Cherubiniův „kontrapunkt“ si opatřil a prostudoval.

(Pokračování.)

Z Krakova.

„Ruch muzyczny“ o českých hudebnících v Polště. — P. Harouš v Mińsku — p. Kolečovský v Słucku — pan Landver v Němírově — p. Blažek v Czestochově. — Sleč. Helena Zawisza.

Již několikráte zmínili jsme se v dopisech svých o hudebním časopise polském ve Varšavě pod názvem „Ruch muzyczny“ letos již čtvrtý rok vycházející, jehož snažením jest sbíratí v kraji a za hranicemi a soustředovati vše, co se polského hudebnictví týče. S upřímným potěšením přesvědčujeme se, že si časopis tento i našich českých hudebníkův o pěstování hudby v Polště pracujících bedlivě všímá a práce jich svědomitě oceňuje. A poněvadž i „Dalibor“ tentýž účel sobě vytknul co do hudebnictví českého, a i jemu na tom záleží, uveřejňovati četné zprávy o našich českých hudebnících, již našemu národu českému v cizině česká slávu dělají, nepochybujeme, že i tento náš příspěvek

z krajův polských vítaným bude. — O panu *Haroušovi* v Mińsku, gubernském to městě na Litvě, píše takto tamější dopisovatel do „Ruchu muz.“, vyličiv všecky domácí učitele hudby: „Máme zde ještě jednoho učitele hudby a toho jsem si úmyslně nechal na posled, proto že nade všemi nejvýše stojí. Jest to p. *Heraus* (sic), rozený Čech. Neznám ho blíže, ale slyšel jsem jeho hru a znám jeho žákyně. Takových učitelů dejž nám pane Bože velmi mnoho. Povídalo se mi, že skončil konservatorium hudby v Praze. *) Neužívá malicherných mamidel, nestaraje se o to, aby se žákyně jeho mohly před hostmi novou polkou produkovat, ale učí soustavně a trvanlivě. Netěší se za to v pravdě z velké pověsti, neb našim rodičům a pěstounům pra nic na tom nezáleží, aby jejich děti něco uměly pořádného; ale ti, kteří se u něho učí, získají z jedné jeho lekce mnohem více, než kdyby se byli celý měsíc u někoho jiného učili. Pan *Heraus* (sic) jest nevšedním houslistou, ač jenom ripienistou a zná též mimo to důkladně jiné nástroje hudební a jejich přirozenosti; neb nejednou již řídil celý orchestr a vůbec pozvedl zde hudbu všestranně.

Tentýž dopisovatel „R. m.“ vzpomínaje o hudebních poměrech v Słucku píše:

„Před několika lety bydlel zde p. Jan *Kolešovský*, rozený Čech, kapelník plukový, vzdělanec konservatoria Pražského. **) Zná hudbu výborně a miluje ji náruživě (až do szaleństwa). Hlavním jeho nástrojem jest chromatická truba. Bydlí nyní v Němirově (na Podolí).“ Že si p. *Kolešovský* dovedl i na nynějším svém stanovišti získati zásluhy o zvelebení hudby v Němirově, dokazuje opět jiný dopis v „R. m.“, jenž se takto o něm zmiňuje: „Pan *Koleszowski* (sic), kapelník plukovní, znamenitý theoretik hudební jest náruživým milovníkem hudby *kostelní* a zvláště *zpěvu*, kterémuž rád by vyučoval i *bezplatně*, jen kdyby našel ochotníkův, aby mohl založiti sbor v svatyni Páně. Díky tomuto pravdivému apoštolovi umění! Náš Němirov nejednou už okusil jeho přičiněním vzácných v našich stranách rozkoší, uslyšev vznešené výtvořky výtečných skladatelův hudebních, od ochotníkův jeho řízením vykonaných. — Byl tu též nějaký čas p. *Landver*, velmi schopný cellista, jako ředitel orchestru a domácí učitel hudby u hrabat *Potockých*.“ ***) A z Czěstochovi píše se:

„Z dávnějších učitelův hudby pozůstal nám toliko p. *Grabowski*, varhaník na Jasně Hoře, kterému však

hlavní jeho povinnost nedovoluje, zanáseti se naukou hudby, za to dostal se sem současně s založením ústavu vychovavacího pro pleť ženskou p. *Václav Blažek*, roz. Čech. Jest to vzdělanec Pražského konservatoria *) a od několika let vyučoval v hudbě dívky okolní šlechty, posléze trávil v Žarkách, odkud přesídlil do Czěstochovi. Jemu děkuje naše město za své vyvážnutí z těsných mezí hudebních, v jakých se nacházelo; neb jeho práci teprv poštěstilo se vzdělati několik hudebních talentů a povznesti je nad obyčejnou elementárnost.“ — Podotknouti nám zbývá, že p. *Blažek* jest též skladatelem několika oblíbených útvořův pro piano, jež vyšly ve Varšavě.

Ve zdejším divadle polském vystupuje nyní v koncertech s velkým úspěchem výtečná zpěvačka slečna *Helena Zawisza*. Jest rozená Polka a nabyla vzdělání své v Itálii, vystupovala již jako „prima donna“ v divadlech ve Varese, v Novaře, v Miláně a v minulém roku okouzila své krajany ve Varšavě, kde se již těšili, že se jim konečně dostane altistky, jakou si dávno pro svou zpěvohru přáli. Leč osudné její jméno a spojené s ním vzpomínky z roku 1831 staly se nenadále překážkou na umělecké cestě této zpěvačky, a nemohla býti ve vlasti své engažována. — Slečna *Zawisza* našla i zde náležitého ocenění svých schopností, čehož největším důkazem jest přeplněné vždy divadlo, když zpívá. Zpěv její jest v skutku něco neobyčejného. Obdivovali jsme se jí v arii *Fides* (v posledním jednání *Proroka*), kterouž přednášela s textem polským, potom v *Kavatině* z „*Lazebníka*“ (*Una voce poco fa*) — leč zvláště okouzila nás přednesem písní „*Czarne oczy*“ (*Stořypina*) a „*Niebieskie oczy*“ (*Nowakowského*) — a dojem, jakého jsme se stali účastní, dlouho utkví v paměti naší.

V. Du nder.

H ä n d e l.

Novella.

(Dokončení.)

„Jsou zde žehraví na Tvé vavříny, pravil cizinec, a vynasnažují se, Tvoji slávu zmenšiti; jelikož ale toho se jim nepovede, poněvadž jsi vznešený nad všecky a nikdo nebude s to aby Tě přelstil, aby se Ti vyrovnal; neboť Tebe milý Bůh z tisíce vyvolil a obdaril velkou duševní silou, že se nad všecko všední vznášíš, že jsi slunce, jež vše ozařuje a zjevující se hvězdy zaclání: budou jiné prostředky vyhledávati, by se Tě zbavili; z nenadání probodne Tě dyka najatého vraha.“

Jinoch poslouchal řeč neznámého, aniž byl odpo-

*) Prohlednuvše matriku konservatoria našli jsme tam toliko *Frant. Blažka*, kterýž r. 1852 do konservatoria vstoupil a v hoboji se vzdělal. Red.

*) Prohlednuvše matriku konservatoria Pražského, nenšli jsme tam jméno tohoto našeho krajana. Red.

**) J. *Kolešovský* narozen dne 3. lipna 1815, odbyl roku 1837 běh na konservatoriu Pražském. Red.

***) P. *Landver* narozen 12. ledna 1826, odbyl r. 1840 běh na konservatoriu Pražském. Red.

věděl, jeho srdce bylo ještě přeplněno nevýslovnou bolestí a láskou k andělské Biance.

„Přijmi prosebné pozvání, jenž Tě z velkého Anglicka bylo došlo,“ pokračoval onen dále; „budu Tě tam zbožňovati. Známe svoji otčinu, umíme velkých duchů si vážit.“

„Chci!“ řekl Händel více pro sebe nežli na hlas. „Dobře tedy, tam kde Albion pyšně svoji hlavu z moře vznáší, užitíš opět lorda Hamiltona!“

Lord stisknuv vřele ruku Händlovi, vstoupil do vozu a odjel.

Celý proměněn navrátil se Händel k společnosti.

„Bedřichu, velký Hamilton se ptal po Tobě,“ řekl mu velký maestro.

„Vím to, otče!“ odpověděl Händel. „Mluvil jsem s ním a — zítra se s vámi rozloučím, můj milovaný otče, a odjedu do Angličan.“

Veselý obličej slavného Caldary zasmušil se při tomto návštěví.

„Proč mě chceš opustit synu?“ řekl zarmouceně. „Viz, již dlouho jsem Tvoji tajnou náklonnost k Biance pozoroval a těšil jsem se z toho, že Tě co vítaného zetebejmu, a — nyní mě chceš opustit! Zůstaň, hrdý jinochu!“ pokračoval bolestně dále. „Co Ti Anglicko podati může, to jsme mi už učinili. Ty jsi našim miláčkem, okrasou uměleckého světa; jeho pýchou! V Tebe jsem skládal všechnu naději pro má stará kolena — Tobě jsem chtěl svůj nejvyšší poklad svěřiti, moji Bianku!“

Ubohý Händel! — Tak asi může okolo srdce býti zbloudilému andělu, když trapný sen mu pojednou brány nebeské otvírá, do nichž na věky vstoupiti nesmí! Se smutným pohledem na svoji ztracenou blaženost teprv hrozný pocit svého odsouzení v něm procitne a hořkujíc vrhne se s odvrácenou tváří hlouběji do propasti, by jen v nebe zírat nemusel. — Však dobrého jinocha chránilo jeho vědomí šlechtné vůle; pročez zvítězil zmužile v tomto trpkém boji nad srdcem.

„Buďte upokojen, milý maestro!“ řekl Händel. „Vaše stáří nezůstane bez podpory — sličná Bianka nebude bez přítele a ochrance. Dominik miluje Vaši dceru a —“

„Ona však jej nesmí milovati!“ přerušil stařec prudce řeč jinochovu. Tys jediný mohl mé dítě oblažiti — však nemělo to býti, jak jsem si v svých pyšných snách myslíval. Odejdeš k oněm lidem, jejichž srdce tak chladné, jak jejich země jest. Odejdeš od starce, jenž v Tobě podporu očekával; opustíš jemné kvítko, jež se v paprscích Tvého slunce ohřívalo. Ano, drahý, velký Bedřichu, mé dítě, má Bianka miluje Tě; třeba i její srdce k Dominikovi skláněti se zdálo. Jen lesk Tvoji slávy zdál se až potud ji od tebe vzdalovati; ale Tvůj odchod ji usmrtí.“

Slzy, ježto starcovy tváře máčely, přerušily další řeč jeho.

„Vaše požehnání, otče! než se rozloučím!“ zvolal Händel pohnut a vrhl se k nohám kmetu, jenž své třesoucí se ruce na jinochovy vlající kadeře položil a vzlykáje pravil:

„Jdi s Bohem, milý synu! když jest to Tvá pevná vůle. Zůstaň umění a jeho mateřské přítelkyni — ctňosi — věrným. Staneš se velkým umělcem. Chtěl jsem Ti milku, věrnou, dobrou ženu dáti, však Ty jsi si lepší vyvolil. Tvá milenka zůstane vždy jarou a bude Tě po sto letech tak milovati jako dnes; jest to Musa, ne-smrtnost.“

Objal milovaného syna otcovskými rukama a vtiskl políbek na růžové rty.

Příštího jitra rozloučí se Händel se svým přítelem, jenž jej pláče ve svém objetí držel a opustiti nechtěl. Ale těžší loučení bylo s Biankou. Tato seděla ve své komnatě, krásnou kadeřavou hlavinku o jednu ruku snivě podepřenou, druhou ruku měla svislou, pěkné vlasy byly jen volně modrou stužkou připevněny, na tvářích ustoupila růžová svěžest smrtelné bledosti, oko ztratilo oživující lesk a zíralo nepohnutě co obraz nejhlubší úbolesti. Ještě nikdy k Biance jinošský umělec tak nemluvil jako včera. Neustále zněla jeho slova v jejím uchu a nalezala sladký ohlas v čisté duši.

„Bianko!“ zvolal nyní s udušeným hlasem, zůstav na práhu rozpačitě státi, když tak truchlící dívku uzřel.

Pozvednuvši hlavu pohledla na jinocha a její oči naplnily se opět slzami.

„Měj se dobře, sestro! — měj se vždy dobře!“ řekl mladík a tiskl chladnou ruku dívčinu.

Bianka obejmula jej alabastrovou rukou okolo krku, pozvedla se v poloviční omdlenosti k němu a pošeptala mu s nevýslovnou bolestí: „Drahý, drahý příteli!“ Více nemohla promluvit, hluboké omdlení zastřelo její smysly. Byloť to poslední cuknutí v smrtelném boji zápasící náruživosti.

Händel vložil omdlenou na ruce právě vstoupivšího otce, vtiskl horký políbek na zbledlé rty a opustil zem, kteráž proň jen bolného trní zpomínky, ale žádných růží budoucnosti neměla.

Ještěliže někdy pověst o jeho slávě mezi zdi kláštera panenského v Benátkách zavzněla a do příbytku sestry Bianky — Angely se dostala, tenkrát vzdychala jeptiška, padla před obrazem ukřižovaného, jenž tu visel, slza v jejím oku se zaleskla, zašeptala: „V říši hvězdnaté uzřím jej opět, mého Bedřicha!“

FEUILLETON.

Z Prahy.

Stavovské divadlo. „Pout do Ploermelu“ od Meyerbeera. (Dokončení.) Významné nastoupí nyní duetto mezi Dinorou a Corentinem, který v bázni před lesní panou děsné vyluzuje melodije, jež Dinora nápodobňuje a tudíž skladatel trojí rozmanitost na odiv staví. Hoel přetrhnuv poklid jejich, líčí se co odvážlivý dobyvač pokladů. Arie: „Mächtige Kunst der Magie“ jest imposantní, a spojena s krásným andantem pro housle, jenž mohutný působí účinek. Nejpůsobnější z celé opery však jest trio mezi Corentinem, Dinorou a Hoelem, jímž se i první jednání končí. Druhé dějství počíná v lese. Sbor mužských a žen z hospody se vracejících jest bez doprovázení orchestru a ztrácí se na to v lese. Koloraturní arie Dinory se stínem tančící jest originální kompozice Meyerbeera, neb obsahuje těžké a dle povahy arie rozmanité běhy. Bázeň jevíci couplet Corentina před slují skalní jest charakteristický a pln komické svěžesti. Sopranová arie Dinory „dunkel ruhen die Loose“ (Legenda) jest perli celého kusu, neboť ona jest takřka úplně z života lidského vzata. Při triu, které až k nadšení stoupá, započíná bouře a tvoří finale k druhému dějství, jenž první v každém ohledu předčí. Třetí jednání dvou těchto kratší, obsahuje zdařilé písně: myslivce a žence, na to idylické duo dvou pastýřských hochů a vznešenou modlitbu: „Gott, Du unser Vater“ ve čtverozpěvu. Melodram a arie Hoelova jest zvláště v některých místech překvapující a svědčí o hlubokém citu a genialnosti mistra Meyerbeera. Duo, které nyní následuje, jakož i modlitba Dinory, pochod a zpěv poutníků, působí efektně na posluchače. — Probravše jednotlivá čísla této opery, pozorujme celistvou skladbu k ostatním operám Meyerbeerovým. Jeho mistrovská díla: „Robert“, „Hugenotté“, „Prorok“ a mnohé jiné opery, liší se již dle historicko-vážného neb tragického textu od „Dinory“, kteráž co do vnitřní ceny svrchu jmenovaným operám ustoupiti musí. Jeví se v ní toliko láska, neunavená touha po pokladu, bázlivost a šílenost. Ač látka této opery velmi jednoduchá, děj rozvláčný, krom několika zevnějších efektů, jako objevení se kozy, uhození hromu do lávky, protržení hráze a jiných více, nic zvláštního neobsahuje, přece vane z hudby pravý idylický cit a něžné melodije spojené s mohutným hudebním efektem, jichž Meyerbeer výborně zde použil, dodav celé operě rázu a rozmanitosti. V hudbě samé převládá italský živel, nač i obrovská koloratura i tvar některých arií zřejmě poukazují. Vespolečné měnění nástrojů při svěžích myšlenkách zamezují onu jednotvárnost, jakož se bohužel při mnohých operách vyskytuje. — Že toto vše obecenstvo dojalo, osvědčilo hlučným potleskem, jímž operu tuto přijalo. Slečna Brennerova, zastupitelka hlavní role, vyznačila se mimo ostatní těžké arie, zvláště v druhém jednání ve velké arii, se stínem tančíc, lehkostí, již těžkou koloraturní partii tuto zpívala. Neméně statně počínali si pp. Bachmann a Steinecke. Návštěva byla velmi četná a opera sama došla skvělého výsledku. *Bžk.*

České představení. V neděli dne 4. t. m. dostalo se obecenstvu česká představení navštěvujícím dvou úryvků

z oper „Lucia“ (3. dějství) a „Hugenotté“ (4. dějství). Musíme vůbec protestovati proti provozování oper na českém jevišti; neboť nemáli ředitelství dostatečných sil pro českou operu, proč tomu připouští, aby beneficiant ze všech koutů zpěváky shledával a s nimi — sit venia verbo — českou operu stloukal? Tím více však musíme odporovati takovým představením, v nichžto se toliko úryvky z oper samy o sobě smyslu nemající, dávají. Proč si nevzal p. beneficiant Tauwitz raději nějaké frašky s hudbou a se zpěvem? Je to skutečně smutné; naše vlast zrodila znamenitých zpěváků a zpěvaček a všem jest takřka kletbou usouzeno, v cizině zpívati. Mámeť Píska, bratry Andry, Ticháčka, Vovorského, Hartmutha, Waltera a jiných více; máme sestry Stolzovy, Tučkovu, Em. Schmidtovu, Medalovu, Ferlesovu atd. a všechny jsou okrasou cizích divadel, co zatím naše jeviště jen jedním — panem Bachmannem se honositi může. Než obraťme se k představení samému. Pan Bachmann rozvinul všechny krásy svého znamenitého tenoru a došel jako sleč. Prauseova, kteráž z ochoty k p. beneficiantovi delší čas české partii se učiti musela, skvělého výsledku. Oba byli hlučně voláni. Pan Strakatý, jehož hlas již pouť života dokonává, počínal si dosti čacky a přispěl k dobrému výsledku. Pan Schwarz (barytonista) co Saint Bris v Hugenottech uspokojil četné obecenstvo. Má dosti silný a výdatný hlas a pohybuje se s prospěchem ve své úloze. Bylo by žádoucí, aby aspoň pro menší úlohy zde engažován byl. Opominouti nesmím dobrý komický výstup „Český dobrovolník a francouzská selka“, v němž sleč. Müllerova nás svou nelíčenou hrou, pěkným zpěvem a dobrou výslovností mile překvapila. Pan Kolár ml. byl tentokráte na pravém místě a představoval velmi živě českého dobrovolníka ve Francouzích. — Orkestr držel se k představení samému přiměřeně. Návštěva byla velmi četná, na mnoze z německého obecenstva sestávající. *Bžk.*

— Koncert pana Illnera dne 5. t. m., jehožto poloviční čistý výnos pro chudé tkalce Krkonošské určen byl, nedošel tak velkého účastenství, jak jsme očekávali. Mimo deklamace od paní Burggrafové a Markvordta přednesené slyšeli jsme německé čtverozpěvy od Cherubiniho a J. Nesvadby, pak písně od Mendelssohna, Schumanna a Kittla (Vogelsteller), kteréž slečna Míkova pěkně zpívala. Pan Eilers zpíval dvě ballady od Reinecka a pan Fektér písně od Löwa a Nesvadby. Pan Bachmann přednesl dvě české písně „Plavba“ od Fr. Vogla a píseň od J. Nesvadby s velkým úspěchem a došel pochvaly. Zvláště pak vyznačil se pan Bauš přednášeje pieču pro housle od Vieuxtempse s výrazem a s velkou technickou obratností.

— První koncert konservatoria, památce zvěnělého mistra L. Spohra věnovaný, odbýval se v sobotu dne 3. března a potkal se, jak se snadno předpovídati dalo, s všeobecnou pochvalou. Z instrumentálních skladeb slyšeli jsme symfonii C-moll od L. Spohra a ouverturu k druhé části oratoria „Poslední věci“ od L. Spohra. Hlavní tah povahy Spohrovy jest jakási zpanilost a rozněcující výsost. Ušlechtilost jeho celého způsobu nedá se nikdy zapřítí a právě tento tah, jenž jej provívá, sblíží

ho k vážnosti a důstojnosti Mozarta. Jest skrz na skrz elegický a dlužno ho tak pojmuti v okamžících vyššího nadšení. Všude, co Spohr napsal, ličí se něžná touha, touha po něčem nadzemském. Žádný skladatel nepředepisuje tolik křížků a B jako Spohr; avšak každý by se velice mýlil, kdyby myslel, že Spohr v této těžkosti malichernou ješitnost hledá. Modulace tyto jsou přirozeným způsobem odůvodněny a povstaly v hlubinách jeho srdce. Slova tato platí hlavně o ouvertuře k oratoriu: „Poslední věci,“ jejížto mohutná fuga velkého způsobila účinku. Co do symfonie není v ní ještě patrně znát ráz skladeb Spohrových, aniž má onen vysoký vzlet jako jeho ostatní symfonie. Nejvíce vynikaly adagio a poslední věta duchaplným zosnováním a provedením. Ze solistů slyšeli jsme Josefa Meyera, jenž první větu z koncertina pro klarinet velmi pěkně přednášel a silný okrouhlý ton, ekonomiji při dýchání a povážlivost u přednesu osvědčil. Se stejným úspěchem provedli Vojtěch Hřímali a Em. Wirth první větu z podvojného koncertu H-moll od L. Spohra. Rázné vedení smyčce, jistota a čistota tonu, jakož velká technická sběhlost a pěkný přednes, jsou krásné vlastnosti těchto chovanců, za kteréž však slovutnému panu prof. M. Mildnerovi co děkovati mají. Oba rozluštili tuto na své síly ohromnou úlohu s velkým úspěchem. Palma tohoto koncertu náleží bez odporu operní žákyni sleč. Alojsii Blažkové, kterážto velmi těžkou arii z opery „Faust“ od L. Spohra s překvapujícím výsledkem zpívala. Sl. A. Blažkova vládne silným, zvučným a zvonovitým hlasem, jenž od malého *g* až k tříčárkovanému *c* (inclusive) sáhá, a kterýž pozbyv ve výšce (*b* a *c*) své ostrosti, znamenitou okrouhlostí a vyrovnaností vynikati bude. V recitativu i v arii byla její výslovnost jasná a zřetelná, což jsme až dosud u málo žáček konservatoria zpozorovali; škola její je nad očekávání správná, intonace velmi čistá a přednes promyšlený a na důležitých místech vzletuplný. Ozdoby koloraturní provedla slečna Blažkova bez nejmenší známky jakési namáhavosti, z čehož na pilné cvičení souditi možná a ze všeho vysvítá, že této nadějně žákyni velká budoucnost co dramatické zpěvkyni kyne. Mimochodem řečeno, slyšeli jsme sleč. Blažkovu před několika lety v koncertě Žofínské akademie, v němžto se sleč. Hnilíčkovou (nyní Teinzmannovou) duetto „U hrobu mé matky“ od F. Vogla zpívala a již tenkrát velkým talentem osvědčila. Nemýlíme-li se, přeložila Věkoslava (Aloisie?) Blažkova též některé povídky z franciny (Lamartine) a z italciny (Zoff) do Zlatých klasův a Poutníka od Otavy, a pakli tomu tak, jest patrné, že i na své literární vzdělání velké péče vynakládá. Slečna Blažkova jakož i ostatní solisté byli několikrát voláni a pochvalou odměněni. Provedení instrumentálních skladeb bylo pod vedením pana Bedř. Kittla přesně nuancované a jako z jednoho celku ulité, zálež i mladistvý orchestr chválu zasluhuje.

— Dnes o 4 $\frac{1}{2}$ hodině odpoledne odbývá se koncert ku prospěchu akademického čtenářského spolku a bude zajisté ve svém způsobu jediný, jenž všestranného účastenství zasluhuje. Budou v něm totiž dávatí toliko skladby od Čechů neb Slovanů vůbec, a budou je provozovati toliko čeští umělci. Program je zajímavý. I. Oddělení: 1. Ouvertura od M. Glinky (poprvé). 2. Česká, Ruská a Polská píseň. Zpívá sleč. Karolína z Tiefensee. 3. „Podvečer,“ fantasie pro violu d'amour s prů-

vodem harfy od E. Ungera, hraje skladatel. 4. Porodila mne moje matička, píseň s průvodem orchestru od J. T. Krova († 1. března 1859), zpívá na výslovné přání zesnulého skladatele pan K. Strakatý (poprvé). 5. Sbor od Blodka (nový). II. Oddělení: 1. Ouvertura k tragedii „Aleksej“ od L. Procházky, úda ak. čt. spolku (poprvé). 2. Národní píseň, zpívá sleč. Karolína z Tiefensee. 3. a) Nocturne od Fr. Chopina (op. 55.), b) Rhapsodie od Fr. Smetany. c) Invitation a la Polka od Al. Dreyschocka, přednese sleč. A. Kolárová. 4. Sbor od K. Slavíka, úda akad. čten. spolku (nový).

— V neděli, dne 11. t. m. bude koncert p. J. Goltermanna, profess. na konservatoriu. Koncertista přednese sonatu pro cello a piano od Mendelssohna s pianistou p. Fischerem, pak koncertní kusy pro cello od Kummera a Servaise. Pan Eilers zpívá romanci „Il sogno“ od Mercadante a píseň „Trockene Blumen“ od F. Schuberta.

— Ve středu dne 14. bude v sále konviktském první hudební a deklamatorní beseda, v níž se výteční čeští hudební umělci zúčastní. Besedy tyto došly již lonského roku velkého účastenství a lze se nadíti, že i letos z hojné návštěvy těšiti se budou.

— Druhý koncert konservatoria Pražského bude se v sobotu dne 17. t. m. v 12 hod. v polodne v sále na Žofině odbývati, a bude zajímavý tím, že v něm bude spoluúčinkovati pan Ferd. David, koncertní mistr a virtuos na housle v Lipsku (nar. 1810 v Hamburku). První oddělení obsahuje symfonii: „Ocean“ od Ant. Rubinsteina. Druhé oddělení: 1. „Souvenir de Petersburg,“ koncertní kus pro cello, přednese Dav. Popper. 2. Arie Leonory z opery „Templáři na Cypru,“ zpívá Ot. Bubnová. 3. Skladba pro housle, přednese Ferd. David, koncertní mistr z Lipska (co host). 4. Ouvertura od K. Šebora, žáka konservatoria (poprvé).

— Pan Jos. Leop. Zvonař a pan Jos. Förster, učitelové na varhanické škole odřekli se, jak doslýcháme, svých míst na tomto ústavě a setrvají toliko do prázdnin na škole varhanické.

— Naše krajanka, sleč. Rosa d'Or, virtuoska na housle, onemocněla těžce na své cestě do Brunšvíku v Geře a nemůže tedy, jak oznámeno bylo, v koncertě akad. čten. spolku účinkovati.

— Naše roztomilá krajanka sleč. Vilémína Medalova, nyní miláček Frankfurtského obecnstva, účinkovala nedávno s naším slavným A. Dreyschockem, s nimžto se v českém jazyku bavila, při jedné soirée u baronky Rothschildové a došla vedle slavného hrdiny na piano skvělého výsledku. Na to zpívala dotčená mladá umělkyně u vyslance pruského pana Usedoma a přednesla mimo jiné též několik českých národních písní, ježto se velice libily. Slečna Mína Medalova vzbudila cituplným zpěvem velkého účinku a obdržela od choti vyslance Pruského za odměnu zlatý drahocenný šperk a jiné menší dary. Co nevidět vystoupí slečna Medalova v opeře „Lazebník Sevillský“ co Rozina a bude v ní co vložku zpívati českou píseň s průvodem orchestru. Kéž by všichni čeští umělci tak jako „Mína“ vlast a řeč svou nezapírali.

— Ferd. Laub odebere se do Holandska ku koncertům.

— Náš krajan, slavný virtuos na piano Alex. Dreyschock, obdržel od Jeho král. Výsosti prince-vladare Pruského rád červeného orla IV. třídy.

— Naše slovníkrajanka sleč. Teresia Stolzova, primadonna u italské opery v Tiflisu (v Asii), obdržela předešlý měsíc ku svému příjmu velmi skvělý dar. Byl jí doručen stříbrný tácek v ceně 200 rublů, obtěžkaný skvostným měšcem (v ceně 50 rublů) s 8000 franky.

— Jak jsme už oznámili, složil náš čacký rodák p. Theod. Bradský v Berlíně operetku: „Der Heiratszwang“, kteráž se nyní tam studuje a co nevidět provozovat bude. Táž operetka bude se též v Královci (Königsberg) dávat.

— Pan Bedř. Šimák uspořádá dne 18. t. m. se svými žáky v ústavě svém na Malé Straně první večerní zábavu, v nížto toliko skladby českých neb slovanských skladatelův provedeny budou. Uslyšíme tu pochod pro 4 piana od J. L. Zvonaře, pak ouverturu k polské národní operě: „Halka“ pro 4 piana od St. Moniuszka. Dále budou provedeny solové kusy pro piano od Černého, Dobrzinského, Duska, Kuhe, J. Pivody, B. Šimáka, J. Schulhofa a Tomáška. Kéž by příklad tento našel následovníků!

— Literatura hudební. Nákladem činného musikálního obchodnictví V. Christofa a W. Kuhé vyšla právě pozůstalá píseň pro baryton po J. T. Krovu: „Porodila mne moje matička“, kteráž bez odporu k nejlepší našim písním náleží a zvláště ku koncertům a besedám se hodí. Stojí 42 kr. nov. Dnes ji zpívá v koncertě p. K. Strakaty. Tamtéž vyšel na čtyry ruce pro piano uspořádaný „Slavnostní pochod Schillerův“, který při tahu pochodňovém k oslavení německého básníka Schillera dne 10. listopadu 1859 od kapely hraběte Nugenta v instrumentaci kapelníka Hopfa hrán a s hlučným potleskem opětován byl. Něžné, kontrapunktem ozdobené melodije tohoto pochodu vzaty jsou nazvíce z písní „Schillera“, v hudbu uvedených od Fr. Schuberta. Introdukce a počátek pochodu zastupuje píseň „Pilgrim“, konec „Bürgerschaft“ a „Alpenjäger.“ Úprava jest vkusná a dílu přiměřená, obzvláště titulní list, na němž vyobrazena jest slavnost před poprsím Schillera, jest od chvalně známého malíře Maixnera umělecky proveden. Odporučujeme skladbu tuto všem pánům, kteří se na dotčené slavnosti zúčastnili, máme za to, že jim Schillerův slavnostní pochod milou upomínkou bude na den 10. listopadu 1859. Čistý výnos věnován jest chudým studujícím medicínské a filosofické fakulty v Praze, kteří od výboru pro slavnost Schillerovskou založených svobodných obědů požívají. Cena kusu jest, u porovnání k dobročinnému účelu, levná, obnáší toliko 60 setin. —1—

Alexandria. Nyní se zde nachází množství českých harfenic, a jistý Vaněk — bezpochyby tedy také Čech — který se jmenuje profesorem silozpytu a „vyšších přírodověd (?),“ dává představení v mátožnění a

kejklhřství. Českých hudebníků jest v Alexandrii několik.

Berlin. Hans z Bülova stal se dvorním pianistou J. M. krále Pruského.

Dražďany. Slavný český pěvec p. Josef Alois Ticháček (nar. 11. lipna 1807) ochuravěl nebezpečně, má to být mrtvici podobný úchvat spojený s pathologickým přetržkem sluchu. Slyšit vše o jeden tón výše.

Florenc. Zdejší Societá filarmonica dávala nedávno ouverturu k Meyerbeerově operě „Pout do Ploer-melu“ si nesmírně skvělým výsledkem. Prof. Basevi dal k tomuto dílu ilustraci v sále rozdati.

Lipsko. Ředitelem koncertu „Gewandhausu“ místo J. Rietze bude prý Ant. Rubinstein.

Paříž. Dne 2. března uspořádala zde slečna Serafína Vrabélyova, žákyně A. Dreyschocka, jenž se též v Praze slyšeti dala, v sále Erarda svůj koncert. Dne 9. t. m. vystoupil Bülov po třetí v koncertě. — Nový sál Pařížského divadla „Théâtre Lyrique“, jenž se „Theatre municipal de la ville de Paris“ jmenuvati bude, zasvěti prý se provedením nové opery: „Trojanští“ od H. Berlioze.

Štýrský Hradec. Pianista Rud. Willmers bude zde dne 26. koncertovati. Jeho nejnovější parafrase na ruské národní nápěvy pro piano vyšly nedávno u Kistnera, jsou dobře zosnovány a se vši skvělostí technickou vystrojeny.

Stětin. Zdejší flašinetářům rozkázáno jest od policie, by své nástroje každý třetí měsíc laditi dali a potvrzení opatřené datum vykonaného ladění při sobě nosili. (Kéž by se to také u nás stalo, by neladěné flašiny náš sluch netrýznily! Red.)

Videň. Jeho c. k. apošt. Veličenství ráčil uděliti dvorní operní zpěvačce Louise D u s t m a n n - M e y e r o v é, kteráž několik let členem Pražské opery byla, titul c. k. komorní zpěvačky. Tato umělkyně jest opět na 5 let u dvorní opery engážována. — Kapelník Jan Strauss odebeře se na konec března do Petrohradu.

Dur a moll.

(Mozart a císař Josef.) Mozart jsa tážán od císaře Josefa čím se to stává, že se tak málo výborného a prospěšného o hudbě píše, odpověděl velmi moudře: „Proto, že ti, kteří psáti znají, hudbě nerozumějí, ti však, kteří hudbě rozumějí, psáti neumějí.“

(Pauer.) Pianista Pauer vystoupiv ponejprv ještě co mladík ve Vídni v jednom koncertě, zarazil se tak, že pokloniv se obecenstvu zvolal: „Dobré jitro přeju.“ Můžeme si pomyslet, jak to na obecenstvo působilo. Znamý humorista Saphir uvedl druhého dne v úvaze o tomto koncertě následující slova: „V panu Pauerovi jsme seznali nejen velmi nadaného ale i velmi zdvořilého umělce.“

Listárna.

Panu kap. Zav. . . . v Ter. . . . Račte nám někdy v italském dopisovati. P. Čer. v H. K. Obdrželi jsme. Díky!